BAYAN YANI

132

We Can Do It!

Bay Kemal.

YAPA-
BİLİRİZ
KIZLAR!.

MAYIS 2023 / 05 - 20 TL K.K.T.C: 24 TL.

Ramize Erer

Sıdıka

YOLSUZLUKCU KISMI

- Benim bildiğim, rüşvet dediğin, "işini bilen memurlara" zarf içinde nakit olarak verilen bir miktar paradır. Yutub ifşaa kanallarında lüks otel tatilleri, hediye jip filan da duyuluyo ama "Rüşvet için çocuk bakmak" bir ne demek anne? Ya biz salağız ya o memur işini felan bilmiyo.

- Salak deme toptan Saka Ailesi'ne! Yavrum, bizim nakit para olarak rüşvet verim gücümüz var mı ki? Babangile kendisi teklif etmiş o memure hanım, "Bi sürü yuva, dadı bilmemne parası veriyorum, beleşe bizim çocuğa bakın, ben de sizin dosyayı öne alıyım, yoksa 22 inci yüzyıla kadar, işiniz biraz zor hallolur" demiş...

- Vay be benim memurum işin bokunu çıkarmış. İnsan el kadar çocuğunu dosya arası rüşvet malzemesi yapar mı yaa. Ana kalbi diye de bi şey var hayatta.

- Aman zaten çocuk da onun dilimiş ki. Fi tarihinde rüşvet olarak almış o bebeği. Çocuğu olmuyomuş bunun. Kocası mutluluğu başka yerlerde aramasın falan filan diyerekten, iş takibi yapan bi vatandaştan rüşvet olarak bebek almış.

- Niye vatandaşı mağdur ediyo ki... Belki kabahat kendisinde diildir, beyinin çocuğu olmuyodur. Bi doktora gönderseydi adamı, belki suç kocasındadır...

- Benim anladığım kadarıyla suç sistemde Sıdıka. Hem zaten, bana kalırsa, bu karı, kocasını da rüşvet olarak almış olabilir, "Bana bi nikah kıy senin işini hallediyim" diyerekten. Alem bööle bişey artık kızım, yolsuzlukcu kısmı gemi azıya aldı. Zaten ortamlar hepten mafyaya kesmiş "Beylikler dönemi" gibi; Şorallar Çetesi, Ağaroğulları Beyliği, irili ufaklı mafya parsellemiş bir yerleri, çevirmiş, oranın haracını kesiyo... Bak bana, bakayım sana, yapayım seni kral, edeyim seni dük, ver haracımı baron ol dünyası...

- Valla, "yanlış diyosun Safiye Sultan" diyemiycem. Ama belki de olaya daha geniş perspektiften bakmalıyız. Dünyayı ele alalım, artık devletler yerine, gezegen çapındaki bazı şeylerin başına bile işini yürüten tek bi adam ve onun adamları gelebiliyo. Düşünsene, Twitır, uzaya çıkma, uzaydan inme roket işleri, starlink gezegen interneti falan, şaka maka tek başına Elon Mask diye bir adamın elinde. Belki bundan sonrası böyle olucak. Parasına bileğine güvenen, "hop" çevirecek gezegende bi yeri, "komple buralar bende aslan parçaları" diyebilecek. Zaten artık bir sürü ülkede hür teşebbüse ait "özel ordu" diye de bi şey var. Neoliberal ekonomide orlon tükkanı açar gibi, özel ordu açabiliyon. Sabah besmeleyle tükkanının başına geçip o gün artık dünyanın neresinde çatışma işi çıkarsa, müşteri bekliyosun.

- Lan... Konuyu dağıtma anneye Sıdıka!

> **"Benim anladığım kadarıyla suç sistemde Sıdıka. Hem zaten, bana kalırsa, bu karı, kocasını da rüşvet olarak almış olabilir, "Bana bi nikah kıy senin işini hallediyim" diyerekten."**

- Hayır yani ben mafyadan, ekonomik yozlaşmayla dünya çapındaki ulus devletler çöküşüne gelerek büyük resme daha tepeden bakmaya çalışıyodum. Neyse belki de denk düşer, Saka Ailesi olarak dünyanın bütün suyuna biz çökebiliriz. Şu işi bizde olur, herkes haracını verir, hizmetini alır, ehehehe....

- Gülüyosun da kızım, herkes biliyo ki bu işler bööle. Yok ööle, burası bööle... Herkes tuttuğuna "At bi sakal" diyo, çıtıır çıtıır kesiyo haracını...

- İhihhi... İyi de güzelim, siz hiç işinizi bilmiyomuşunuz. Babam da memuriyet yaptı vaktinde. Şööle müsait bi dosyaya taş koyup, "sizin işiniz hayatta olmaz arkadaşım" diyerekten bana bi koca bulsaydı. Şimdi ne güzel "Eksik evrakcan" adında minik bi torun evin koridorlarında koşuşuyo olurdu...

- Ciddi misin Sıdıka, yani sen kabul edersen... Bak, emekli felan ama haala dairede nüfuzu vardır babanın... Haber salalım daireye Murat Boz tipinde bi çocuk gelirse, baban taş koydurtsun dosyasına... Bi kaç ay işini yokuşa sürerler, ondan soona Allahın emri, sistemin yardımıynan kurarsın yuvanı...

- Sen ciddi misin peki anne... Ağzından çıkan yayını kulağınla izleyebiliyo musun? Herkes böyle bi ucundan katılırken, nası sistemden şikayetçi olunabilir?

- İyi ulan kendin gibi bi tane çulsuz bul "Didaktik" koyun çocuğunuzun ismini. Ona buna ders verip ukalalık yaparsınız. Tencerenizde haysiyet haşlar, izzeti nefis kaynatırsınız. Vallahi şu dolaptan bi gram beyazpeynir bile vermem, yaptığım kekleri torunların ulaşamıycağı yerlere saklarım. Herif sana bakamayınca tıpış tıpış dönersin gene sistemgilin evine...

- Galiba ben de bir eksik evrak neticesinde evlatlık olarak alındım. Kesinlikle sizin çocuğunuz olamam... Ben de babamın yediği bi rüşvetim di mi? Haydi anne artık hakikati söyle. Gerçek annem babam hayatta mı?

- Gerçek baban da anan da hayatta kızım. Allah ömür versin sıhhat ve afiyetteler. Hele anandan, sıhhat fışkırıyo... Ayı boğar alimallah, kodu mu otutturur. Hele bi terlik atar hiç bi zaman hedefini şaşırmamıştır... Şööle saçından tutup suratına bi dirsek atsın, tadından yenmez. Gel kız buraya cadı, sen bi daha anneye babaya sisteme kötü konuşucan mı haa... Kaltakıntı karı!

atilla atalay

BAYAN YANI

TOGG ve Soğan...

Rezillik diz boyu... Kızılay bir torba kanı 980 liraya satıyor...

Bakan soylu: LGBTİ'nin içerisinde insanla hayvanın evlenmesi de var

aksoyezgi@gmail.com

Ezgi'nin Cinnet Kutusu

Ezgi Aksoy

- Mayıs geldi. Çok hareketli bir Mayıs olacak. 1 Mayıs var, seçim var, gezegenler gene dizilecekmiş, üstüne bir de doğalgaz da ücretsiz olacakmış bu ay. Hadi gene iyisiniz. Mayıs ayında kökleyin bakalım kombiyi.
- Süleyman Soylu, 14 Mayıs seçimleri için siyasal darbe girişimi demiş. Ya peki nasıl olacak? Gezi'ye de darbe demiştiniz, her türlü anayasal hakkın kullanımıyla yapılan eylemlere de darbe diyorsunuz. Oy kullanınca bile mi darbe yapmış olacak insanlar?
- Küstük oynamıyoruz deyin olsun bitsin bence. Gitmiyoruz, gitmicezzz diyiverin. Hadi! Hadiii!
- Muharrem İnce bi seçimi alacağız diyor, bi seçim ikinci tura benim sayemde kalacak diyor. Bu sırada parti teşkilatından durmadan istifa geliyor. Milletvekili adayları da boş sokakları selamlıyor. Demiştim ben, Sims oynasın diye. Açsın bi Sims karakteri, orada kendini CB ilan etsin bizi de salsın artık yau bak seçime kaç gün kaldı şurada.

- Merkez Bankasının altın rezervi son altı haftada 72,3 ton azalmış. Kamusal varlığımız habire eriyor. Biz de durmadan azar işitiyoruz. Bekir Bozdağ seçimi şampanyayla kutlayacaklar demiş mesela. Şampanya kaç para haberiniz var mı ya?
- Kapalıçarşı'da nakit döviz kalmadı diyorlar. Ya kardeşim böyle bir şey olabilir mi ya? Gerçekten bakın ben finanstan, piyasalardan falan hiç anlamıyorum ama biri bana bunun açıklamasını yapsın. Kapalıçarşı'da nakit döviz nasıl kalmayabilir? Denizde su kalmadı demek gibi bir şey bu.
- Kılıçdaroğlu, "AVM'ler için de haftada 1 gün tatil zorunluluğu getirmek lazım. Bu Fransa'da da diğer ülkelerde de var. 1 gün kapalı kalırlar, o gün insanlar tatil yapar" demiş. İnsanlar AVM'lerde güneş görmemiş köstebek gibi ömür çürütüyorlar. Ayakta durarak çalışıyorlar, doğru düzgün molaları bile yok. Bu bile yetmez ama bir başlangıçtır en azından. Güzel…
- Bergüzar Korel, "laikliği rakıya indirgeyenler, barlarda sarhoş olanlar…" falan filan demiş. Arada çıkıp böyle bir şeyler söyleyip giriyor içeri. Herkes istediğini söylesin tabi, ona lafım yok. Lakin koskoca insanlar çıkıp bu kadar boş nasıl yapabiliyor aklım almıyor.
- Kılıçdaroğlu'nun kampanyası çok iyi gitmiyor mu ya? Sonunda içinde yatan "piro power"ı serbest bıraktı Bay Kemal. Meğer yıllardır kendini tutuyormuş. En sonunda release the kraken dedi, çok da iyi dedi.

- Eski Türkiye tam da buydu. İsteyen rakısını içerdi, isteyen namazını kılardı. İsteyen hem rakı içer hem namaz kılardı. Yan odada büyükler televizyonda mevlüd dinlerken, diğer odada gençler içki masasında sohbet ederdi. Aslında bunlar hala var. Var olmasına var da, üstünü iki taraftan da örtmek isteyenler var. Bakın burası çok enteresan.
- Kızılcık Şerbeti diye bir dizi var, hiç izlemedim. Birileri rahatsız oluyor diye yayından kaldırılmış. Doğrudan şiddet propagandası yapmayan, ayrımcılık, nefret söylemi içermeyen hiçbir dizinin ya da filmin yayınının engellenmesi doğru değil. Beğenmeyen izlemez yani. Bu kadar basit bu.

- Yetişkin insanların her şeyden çocuk gibi alınıp durmasından da çok sıkıldım ben. Türkiye koskocaman bir kreş gibi.
- Adıyaman'da depremde eşini ve iki çocuğunu birden kaybeden baba, girdiği bunalım sonrası hayatta kalan 12 yaşındaki kızını da vurarak intihar etmiş. Bu acıların altından nasıl kalkacağız bilemiyorum. Bu büyük enkazı kaldıracaksak sorumluların hesap vermesi ilk şartımız olsun!
- Depremde 89 kişiye mezar olan Galeria Sitesi'nde yapılan incelemede kolon yerlerinin değiştirildiği tespit edilmiş. Bakın birilerinin hesap vermesi şart. Yoksa korkarım her şeye kayıtsız kalan evrenin bile dengeleri değişecek ve bir şeyler yapacak. LOTR evreninde örneğin Gandalf öldükten sonra yeniden Orta Dünya'ya gönderiliyor, sadece iyinin ve kötünün dengesinin bozulmaması adına. Bilmem anlatabiliyor muyum.
- Denge ya Resulallah!
- LOTR demişken, Kılıçdaroğlu'nun adaylığının İmamoğlu ve Yavaş'la birlikte açıklanmasını da Yüzük Kardeşliği'ne benzetmiyor değilim. Ama yüzük taşıyıcımız Kılıçdaroğlu yani, Bay Kemal Frodomuz.
- Cumhur İttifakı Hüda-Par'ı dahil edeyim derken ejderha yuvasına girmiş gibi oldu. Hüda-Par başladı abuk subuk konuşmaya. Şimdi de diyorlar ki "it- tifak yok, Hüda-Par Erdoğan'ı destekleyeceğini açıkladı." Heee
- Bir yanıyla da Brezilya dizisi tadı var olanlarda. Gerçi Türk dizileri artık Brezilya dizilerini geçti. E siyaset de durur mu, yapıştırdı cevabı: sadece birkaç gün içinde Meral Hanım masadan kalkar gibi oldu, uzun uzun bakışmalar, restleşmeler, tam bölüm sonu canavarı olacaktı ki, senaryo yerine oturdu tekrar. Bunlar hep heyecan işte.

- Birileri CHP logolu sahte broşürler bastırmış, Kaftancıoğlu diyor ki her ne hikmetse broşürlerin basıldığı yayıncı parayı kimin ödediğini bilmiyor. Çok komik şeyler oluyor aslında bakmayın biz bazen fazla ciddiye alıyoruz. Dönen şu goygoy çizgi film olsa, yaş ortalaması 3 yani.
- Kaftancıoğlu da beraat etti be! Heyt be! İşte böyle! Evet! Yes!

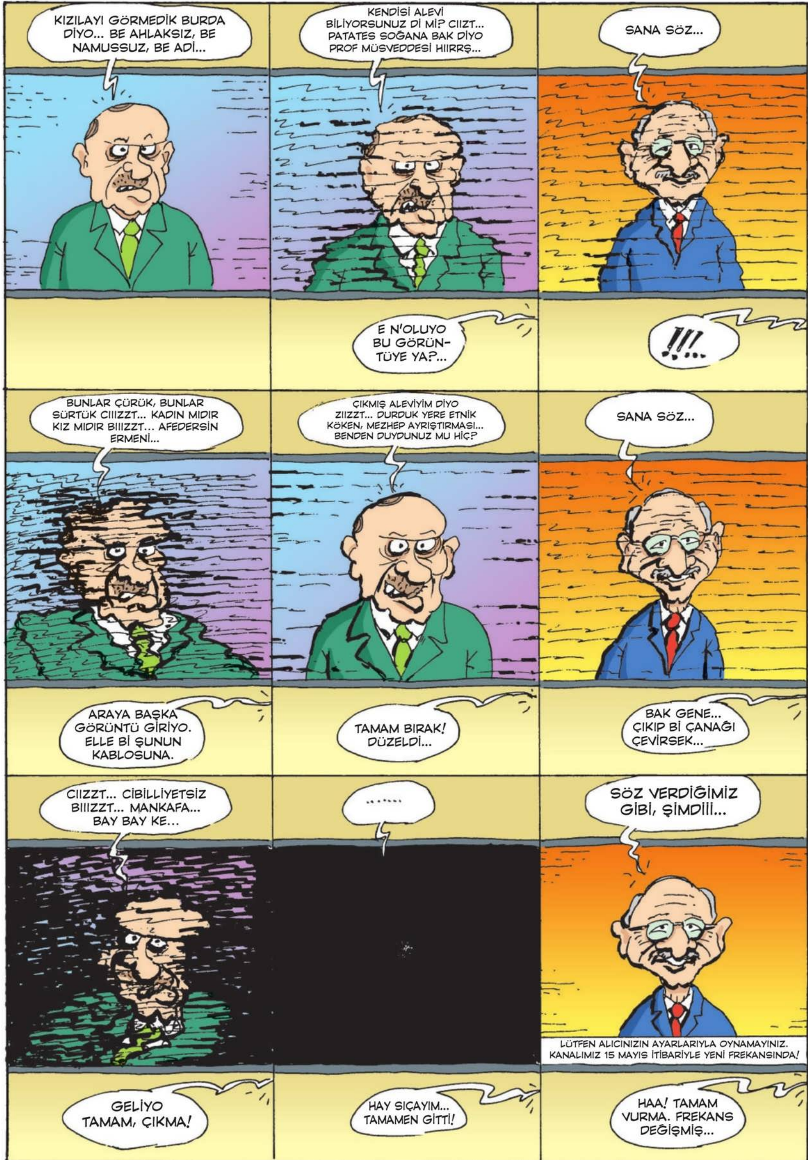

- Kızılay, "Kan satmıyoruz, işlem parası alıyoruz," demiş. Bu şey değil mi ya, "bunların hiçbiri gazetecilikten içeride değil."
- AK Parti demiş ki, "Kızılay Başkanı Kerem Kınık kendisi istifa etmezse gereği yapılacaktır." Gereğini yapmak bu kadar zor olmamalı ya. "Duyguları incinmesin kendi istifa etsin" mi yani?

- Peki ya bizim duygularımız efenim?
- Katar e-nabız'ı almış dediler, sonrasını takip edemedim. Almış mı gerçekten? Napacakmış peki e-nabız'ı? Ciddi soruyorum, çünkü çok saçma.
- İran'da onlarca işletme, başörtüsü takmayanlara hizmet verdiği için mühürlenmiş. Mollalar strike back! Vay! Ama göreceksiniz eninde sonunda İranlı kadınlar kazanacak.
- Gidin oyunuzu kullanın efenim. Bir dahaki sayıda koca bi "ohhh kutusu" yapalım. Kalın sağlıcakla.

SON Bİ...

KIZILAYI GÖRMEDİK BURDA DİYO... BE AHLAKSIZ, BE NAMUSSUZ, BE ADİ...
KENDİSİ ALEVİ BİLİYORSUNUZ Dİ Mİ? CIIZT... PATATES SOĞANA BAK DİYO PROF MÜSVEDDESİ HIIRRŞ...
SANA SÖZ...
E N'OLUYO BU GÖRÜNTÜYE YA?...
!!!..
BUNLAR ÇÜRÜK, BUNLAR SÜRTÜK CIIIZZT... KADIN MIDIR KIZ MIDIR BIIIZZT... AFEDERSİN ERMENİ...
ÇIKMIŞ ALEVİYİM DİYO ZIIZZT... DURDUK YERE ETNİK KÖKEN, MEZHEP AYRIŞTIRMASI... BENDEN DUYDUNUZ MU HİÇ?
SANA SÖZ...
ARAYA BAŞKA GÖRÜNTÜ GİRİYO. ELLE Bİ ŞUNUN KABLOSUNA.
TAMAM BIRAK! DÜZELDİ...
BAK GENE... ÇIKIP Bİ ÇANAĞI ÇEVİRSEK...
CIIZZT... CİBİLLİYETSİZ BIIIZZT... MANKAFA... BAY BAY KE...
......
SÖZ VERDİĞİMİZ GİBİ, ŞİMDİİİ...
LÜTFEN ALICINIZIN AYARLARIYLA OYNAMAYINIZ. KANALIMIZ 15 MAYIS İTİBARİYLE YENİ FREKANSINDA!
GELİYO TAMAM, ÇIKMA!
HAY SIÇAYIM... TAMAMEN GİTTİ!
HAA! TAMAM VURMA. FREKANS DEĞİŞMİŞ...

Prof. Dr. Şengül Hablemitoğlu
Hablemitoğlu Ankara Enstitüsü
iletisim@hablemitoglu.net

KIZILCIK ŞERBETİ

"Kızılcık Şerbeti övüyoruz: huzurunuz bozulsun! Yakarsa dünyayı Nursemalar yakar. Kadınların ve hakikatin yanında olacağız, sonuna kadar. Bu düzen, bu dünya böyle böyle değişecek. Huzurunuz bozulsun ki, huzur bulalım." **Zehra Çelenk ***

Dizi akademide toplumsal cinsiyet alanında çalışan pek çok kişiye üzerinde epeyce meşgul olunacak malzeme verdi. Gerçi dizinin adı bir tesadüf değil. Oyuncuları kutlamamak, senaryoya hayran kalmamak mümkün değil. Teşekkür ediyorum kendi adıma. Proje çok başarılı. Belli ki, akademik bir süreci de olmuş. Aynı adla 2014 yılında yayınlanmış bir makale gözüme ilişti yakın zamanda. Kan Kusup Kızılcık Şerbeti İçtim Diyen Kadınlar başlıklı bir makale aile içi şiddeti ele alıyor. **

Diziyi RTÜK'le aynı yerden önemsiyorum; kadının güçlenmesinin kadın dayanışması ile mümkün olduğunun altını çiziyor ve bunu görünürleştiriyor. Burada biliyoruz ki, kadına yönelik şiddeti meşrulaştırma ya da teşvik gibi bir durum yok, RTÜK başka bir kafada, başka bir yerde. Hem aile ve devlet ilişkisinin, hem de siyasetin aygıtı. Diziyi yasaklama kararı için uzmanlık perspektifi ile bakabilen kaç kişi, kaç kadın üye var bu aygıtın içinde. Bu başlıca bir siyaset aklını açık ediyor diziyi yasaklamada. Ayrıca dizi, hegemonik erkeklik ve hegemonik kadınlık rollerini de açığa çıkarıyor. Üstelik bunu her kesim için yapıyor. Çok gerçek bu anlamda. Hatta eksik, pek çok durumu da teğet geçiyor. Örneğin, şöyle bir şey bekledim diziden; Nursema başını açar mıydı? Senaryoda başını kapatan biri var da... Çünkü şöyle bir gerçekliğimiz de var; Türkiye'de başını açan ve bunu bir harekete de dönüştüren kadınlar var. Dizide kurtarıcı da mağdur da BİRBİRİNE BENZEMEYEN kadınlar. Bu kadınların bir mesajı var; *"bir mağduriyetin kaynağından, buna neden olandan yani, esas erkek karakter(ler)den bazen esas kadın karakter(ler)den yani hegemonik olandan kurtarılmayı bekleyemeyiz"* diyor.

Böyle başka diziler olmadı mı? Oldu, pek çoğunu izledik, ancak burada bir fark var. Farklı yaşam biçimlerini benimsemiş toplum kesimlerinin içinden anlatılıyor hikaye. Diğerleri böyle değil. Kızılcık Şerbeti ile toplumsal kutuplaşmanın kaynağı ve anlamsızlığı kavransın da istenmiyor. Toplumsal kutuplaşma için çok *"emek"* verenler oldu. Tersine dönmesini istemiyorlar, bundan kazancı olanlar bu kaynağın anlamsızlığı görünsün istemiyorlar. Dizi tam da, 6284 sayılı kanuna dair tartışmaların ortasında, seçim ittifaklarında pazarlık konusu haline getirildiğinde gündemi meşgul etti. 6284'ün ortadan kaldırılma sözlerinin verildiği, Gonca Kuriş'i sıklıkla andığımız bir zamana karşılık olarak da tepki çekti.

"Kızılcık Şerbeti, kadın hikâyelerinin, kadın mücadelesi ve dayanışmasının, nesnelleştirilmediği bir yapım. Gelenekselle modernin uzlaşmasına, dayanışmasına dikkati çekiyor. Bu da bu kadar kutuplaşmışken olur mu hiç!.."

Siyaset yaşamı dizayn etmek istiyor, yaşamımız siyaseti dizayn etmeli oysa. Tıpkı seçim öncesi yapılan Fatiha bilip bilmeme, mezhep üzerinden hakaret etme kurgusu gibi. Oysa, dizi kutuplaşmanın tarafları arasında bir özeleştiriye de kapı aralamıştı. Bu da istenmedi. Kızılcık Şerbeti, kadın hikâyelerinin, kadın mücadelesi ve dayanışmasının, nesnelleştirilmediği bir yapım. Gelenekselle modernin uzlaşmasına, dayanışmasına dikkati çekiyor. Bu da bu kadar kutuplaşmışken olur mu hiç!.. Ne kapalılık ne de kapanmamak ötekileştirilecek bir durum değil. Türkiye buraları aştı, ancak hala intikam peşinde koşanlar var anlaşılan.

Sözün özü, kadının kurtarıcı aramasını değil, güçlenme ve dayanışmasını yansıtan projelere ihtiyacımız var. Kadınların toplumun her kesiminde egemen erkekliğe ve bundan beslenen egemen kadınlığa, patriarkanın tüm unsurlarına karşı ailede, iş yerinde sokakta, her alanda nasıl mücadele verdiklerini, vereceklerini tartışmaya açan, kavramamızı sağlayan yapımlar izleyebilmek dileğimiz. Bu yapımlarda, ataerkiyi göklere çıkaran, eşini aldatınca ataerkilliğe övgü düzen, *"yaptım ama, niye yaptım bir sor diyen"* erkek oyuncuları ve iktidarlara yanaşmak için kutuplaşmadan beslenen kadın oyuncuları görmeyeceğimiz, kadınlarla dayanışan erkek rol modelleri işleyen projeleri destekleyeceğiz, sahipleneceğiz. Huzurları ve ezberleri bozan, hesap soran kadınlar var ve ne kadar yasaklarsanız yasaklayın var olmaya devam edecekler...

*https://www.gazeteduvar.com.tr/kizilcik-serbeti-ovuyoruz-huzurunuz-bozulsun-makale-1610748
**https://dergipark.org.tr/tr/pub/odusobiad/issue/27572/290143

Feyhan Güver

İpek
Özsüslü

FETİYE NENE

HIMM HOŞ ADAM ASLINDA..
KAPALI KAPALI KAPALI ÇOK HOŞ ADAM YA..EVLİ OLMASA ASLA AFFETMEZDİM..

RABBİM YÜZÜNE BAKSIN.. AYAĞINA TAŞ DEĞİRMESİN.. KILÇIKSIZ AL ŞU SEÇİMİ KILIŞDAR..
SANA SÖZ,BU GÜZEL ÜLKENİN İNSANLARI YENİDEN HAYAL KURABİL-SİNLER DİYE GELİYORUZ!
AYY GÖZLERİM DOLDU KIZ.. YAŞLANIYO MUYUM NE?!
SAÇMA-LAMA BACİM..

GEL KONUYU DEĞİŞTİRELİM.. SENİN HİÇ Bİ PİŞMANLIĞIN VAR MI FETİCAN?!
EVET Bİ TANE..
AAA NE KIZ?
TELEFONLAŞTIĞIM Bİ ÇOCUK VARDI, 78 YAŞINDA.. ONA G.TÜN ÇOK GÜZEL DİYEMEDİĞİME PİŞMANIM
SANA SÖZ YİNE BAHAR-LAR GELECEK BAY KEMAL SÖZÜNDEN DÖNMEYECEK..
AHAHAHAY NİYEKİNE?
NEBLİMM PAZARCI BAĞIRIR KUYUMCU BA-ĞIRMAZ DİYE GURUR YAPTIM SUSTUM..
'23 İpek

PİLAV ÜSTÜ SİMURG

Yasemin Olur
yaseminolur@yahoo.com

Körfez Savaşı yaşanmasaydı ben de şişkonun teki olmayacaktım. Bunu çok iyi biliyorum. O zamanlar yedi yaşındaydım, pantolonum belimden düşerdi. Yemek yemeğe bir düşkünlüğüm de yoktu. Günleri geçirirken yemek yemeyi sık sık unuttuğumdan azar işittiğimi bile hatırlıyorum. Akşamları hava kararmaya başladığında akşam ezanının ilk tekbiriyle herkes evine doğru depara kalkar, giderdi. Mevsimine göre mandalina yer ya da karpuz kemirirdik. Bir süre haberleri izlerdi bizimkiler, ben anlatılanlara bakardım ama sanki başka bir dil konuştuklarından hiç onları anlamazdım. Zaten birazdan bitecek olmalarından dolayı da çok önemsemezdim. Bir akşam ben boş boş ekrana bakarken babamın "makarna depolamak" lazım demesiyle ekranda ne olduğuna dair radarlarımı açtım. Işıklar kayıyordu evlerin üzerine. Yıldız mıydı onlar? Canlı yayında yıldız kayması. Makarna ile alakasını annemin cümlesi kafamda tamamladı. "Buraları bombalamazlar ki?" Olsundu, savaş sınırımızdaysa biz de makarna depolamalıydık. Hatta un, şeker, yağ, su. Artık söylenenleri duymadan ekrana bakıyordum. Birilerinin kafalarına bombalar yağıyordu. Bizim yakınlarımızda olan başka çocukların başına… Bombaları da Rambo filmlerinden yeterince iyi biliyordum. Şimdi bakınca ne ironik. Bombayı atan da, bombayı satan da, filmini, dramını yapan da aynı adamlar. Bir dönem çokça bağırdığım gibi, henüz daha çok gençken: Kahrolsun Amerika! Fakat konumuz bu değil. Konu benim üç yüz kilo olmam ve kırk gün içinde öleceğim gerçeği.

Simurg'u yedim ben, pilav üstü yedim. Tadına dair bir şey söyleyemeyeceğim. Zaten tadı için de yemedim. Gereksiz bir ölüp ölüp dirilme yaşıyordu. Bir yerden sonra boka dönüşüp klozetten lağıma gitmesi gerektiğini düşündüm. Ben koca bir bok olarak hiçbir klozetten de sığamam. Eğer mümkünse hala yakılmak iyi olur sanki. Belki hafiflerim o zaman. Şişkoların külleri de ağır değildir herhalde. Hem sıcaktan yağlarım eriyince geriye kalan kas ve kemik küle dönüşeceğine göre, yağlarım krematoryumun içine akıp beni önce bir güzel pişirir. Cozurtularımın verdiği dehşete etrafımdakiler dayanabilecek mi bilemem hiç, evet evet yaksınlar beni, eğer bu hala mümkünse. Çünkü toprağın beni çürütmesi gerçekten çok uzun sürebilir. Tahmininizden de çok. Ben hafiflemek istiyorum. Göğe yükselmek filan. Üç yüz kiloydum bir yıl önce. Oto sanayideki kantara çıkarmışlardı da beni ki ben de kendimi alet etmiştim bu işe aslında. İnsan varlığının bir tanıma girmesini istiyor. Üç yüz kiloluk kadın olarak bile olsa bir kavramla varlığımın adlandırılmasının heyecanını istemiştim doğrusu. Karabigalı Aykut Abi "Peh peh peh maşalalla be maşala kız!" demişti. Önce arabamın balatalarını kontrol etmiş. Sonra arabanın iflah olmazlığına morali bozulduğundan beni tartma işine tam bir heyecanla girmişti. "Tam üç yüz hokkasın be ya." Yanındaki kuru çıraklar gözlerini ibreden alamamışlardı. "Üç yüz kiloluk kız be maşala" diye bağıran sesi yandaki dükkanlardaki esnafı da başıma toplayıp, sanki Mars'a geçerken gemisi arızalanıp Haramidere Sanayi'ye getirmek zorunda kalan bir uzaylıymışım gibi heyecanla yanıma toplanmaya başlamışlardı. Çok yavaş kalabalıklaşıyorlardı. Çünkü bir uzaylı gördüğünüz zaman çok yavaş adımlarla yanına gitmelisiniz ki ürkmesin. Etrafımdaki kalabalık da kantardaki ağırlığı görüp benim varlığımın dehşetengiz kocamanlığına inansınlar diye beklemiştim. Çok kalabalıklardı, birisi bana dokunmak için parmağını uzattığında ağzımı götürüp parmağını ısırmaya kalkmam gerçekten hiç hoş olmamıştı. Uzaylıysak da dokunulacak kadar değil. İşte sonra etrafıma toplanan kalabalıktan bir veletin "Şişko herkesi yiyecek kaçınnnnn!" diye halkı galeyana getirmesiyle şovu tamamlayıp Aykut Usta'ya bana kilomu öğrenme hakkı veren, onu yiyeceğimden içten içe endişelendiğini hissettiğim gözlerine teşekkürlerimi sunduktan sonra oradan ayrılmıştım. Tabii ki tek başıma değil. Kardeşim, şoförüm, hastabakıcım, ayakçım Berke'yle. İşte hastane dönüşü, sanırım ufak bir sekteyi kalp yaşamıştım ki beni hastaneye götürmek istemişti. İşte o gün de ölmemiştim ve E-5ten canlı olarak son geçişimdi.

Bu yazdıklarıma bakıp da benim ne kadar bunalımlı ve umutsuz olduğumu düşünüp bana olumlamalı evren mesajı saçmalıkları tavsiye etmeyin. Evrenin kimseyi taktığı yok. Kendi dalgasında dönüp duruyor. Üç yüz kiloluk bir yağ tulumunun mesajlarıyla ilgileneceğini sanmıyorum ve hayatı olumlamak için bence o tatlış sınırı çoktan geçtim. Belki doksanlı kilolarda kendimi kandırıp hayatı bir yerlerinden tutmayı deneyebilirdim ama bence denesem de yine elimde kalırdı. Neyi tutsam elimde kaldı. İnanın ben olumsuz düşünen biri filan değilim. Sadece gerçekler ortada. Şimdi son bir hedefle sahnelere, yani Burger King'e, Mc Donalds'a, Arby's'e. Mevlana Kebap Salonu'na, Çiğköfteci Elazığlı Salih Usta'ya ve Elif Fırın'a teşekkürlerimi sunarak 40 gün kadar sonra artık aralarında olmayacağımı belirterek jübile yapmak istiyorum.

40 yaşıma 40 gün var. Planım bu kırk gün içinde ölmek. Ölümümün kendi elimden olmasını istiyorum. En azından hayatımdaki bir şeye kendi elimle müdahale etmek benim de hakkım bence. Hem yaşamak gerçekten artık benim için bedenimden de ağır bir yük. Kırk yaşındaysanız, altınıza sıçıyorsanız ve bunu bazen kardeşiniz bazen babanız ve çoğu zaman da hiç kimse temizlemiyorsa ölme vaktiniz geçmiş demektir. Şişme sürecim de o kadar uzun ince bir yoldaki artık ben o yola da sığamıyorum. Dört yüz kiloya yakın bir kütle olmak ve hala yiyen, içen, sıçan, bokunda yatan, vücudunda yaralar açılan ve o yaralardaki küçük sinekleri bile kovalayamayan bir kütle olmak, sırtını kaşıyamayan… neyse işte kendime ve ecel denilen şeye 40 gün tanıyorum. Kırk gün sonra ben kaçar.

Düşünecek olursanız neden 40 gün bekliyorsun diye. Ölümüme mistik bir hava katmak için belki de. Kırk bizde acayip bir sayıdır. Hayatımın kararını verdikten sonra bunun kırkının çıkmasını beklemek hoş olur.

Not: Bugün 41.gün. Hala ölmedim. Yaşamak çok güzel gibi geliyor bu aralar. Kebapçının kuryesi çocuk çok yakışıklı ve bana hediye tatlı getiriyor.

AY IŞIĞINDA KADINLAR

YAZ: EZGİ AKSOY ÇİZ: BETÜL YILMAZ

bell hooks

Gloria Jean Watkins, ya da tercih ettiği takma adıyla "bell hooks", Amerikalı yazar ve kadın hakları savunucusu. ABD'de ırkçılık, sınıf ayrımcılığı ve özellikle de cinsiyetçilik üzerine çalışmaları ile tanınmış bir entelektüel ve akademisyendir. hooks'un yazılarının odak noktası ırk, kapitalizm ve toplumsal cinsiyetin kesişmesi ve bu kesişmenin görmezden gelinmesinin kadınlar üzerinde baskı ve tahakküm yaratmasıdır. II. dalga feminizmin en önemli yazarlarından olan bell hooks, 40 kitap yayınladı ve ürettiği feminist teori ile tarihe geçti.

bell hooks, Gloria Jean Watkins adıyla Kentuky'de işçi sınıfı bir ailenin kızı olarak dünyaya geldi. Babası kapıcıydı, annesi ise beyazların evlerinde hizmetçilik yapıyordu. Çocukluğunu Kentuky'nin zengin siyahi kültürü içinde geçirdi, cinsiyet rollerinin önemini de ilk bu yıllarda fark etti.

Devamı Arka Sayfada

KENDİME BİR MAHLAS BULMALIYIM! ACABA NE OLSA?

Gloria'nın mahlas olarak kullandığı "bell hooks" ismi annesinin büyük büyükannesinden gelir. Çünkü hooks, büyük büyükannesinin dillere destan sivri diline hayrandır. Mahlasını, büyük büyükannesini onurlandırmak için küçük harflerle yazmıştır. Ayrıca önemli olanın kişisel özellikleri değil, yazdıkları olduğunu vurgulamak istemiştir.

ŞU SAHİPLER DE BÜTÜN GÜN YEMEK YİYORLAR AMA HALA SISKALAR! AHAHAA!

EHEH EHEH HEE!

ALLASEN BELLY!

EVET! BUL-DUM!

SEVGİLİ BÜYÜK ANNE-CİĞİM, BENİM DE ADIM BELL HOOK'S ÖY-LEYSE!

İlk öğrenimi siyahilere ayrılmış devlet okullarında başladı. 60'ların sonlarına gelindiğinde entegre okullara (siyah ve beyaz ırkın birlikte eğitim gördüğü okullar) geçiş yaptı. Bu iki farklı okul sisteminde eğitim alması, eğitim ve özgürlük arasında kuracağı bağı da pekiştirmiş oldu.

SİYAHLARIN OKULUNDA DA ÖZGÜR DEĞİLDİK, BURADA DA DEĞİLİZ! DEMEK Kİ ORTADA DAHA DERİN BİŞEYLER VAR!

BIRAK TATAVAYI DA MISIR LAPANI YEMEYECEKSEN BANA VERSENE?!

1973'te Stanford Üniversitesi'nden İngilizce lisans, 1976'da University of Wisconsin–Madison'dan İngilizce yüksek lisans derecesi aldı. Bu yıllarda Watkins usul usul "Ain't I a Woman: Black Women and Feminism" adlı efsanevi kitabını yazmaktaydı.

1981'de yayınlanan "Ain't I a Woman?" başta ABD olmak üzere tüm dünyanın siyahi kadınlarla ilgili algısını tamamen değiştirdi. Irkçılığın cinsiyetçilikle buluştuğunda siyahi kadınların tüm kadınlar içerisinde nasıl en düşük statüye sıkışıp kaldığını anlatıyordu hooks.

Devamı Arka Sayfada →

hooks bu kitabında siyah kadınların hem siyah erkekler hem beyaz erkekler hem de beyaz orta sınıf kadınlar tarafından baskılandığına dikkat çekti. Orta sınıf beyaz feministler tarafından siyah kadınlara karşı ayrımcılığın nasıl derinleştiğini ve kanıksandığını bütün detaylarıyla işledi. Bu kitap 1992'de son 20 yılın en etkileyici 20 feminist kitabından biri olarak ilan edildi.

Ain't I a Woman yayınlandıktan sonra birkaç yıl öğretmenlik ve yazarlık yaptı, ardından California Üniversitesi'nde İngilizce doktorasını Toni Morrison üzerine yazdığı tezle tamamladı. Artık siyahi bir kadın olarak, akademide de sözü geçen bir akademisyendi.

1984'te "Feminist Theory: From Margin to Center" yayınlandı ve daha yayınlanır yayınlanmaz son derece radikal bulundu. hooks bir kez daha feminist hareket içindeki kesişimsellik yoksunluğundan bahsediyor ve bazı çevreleri kızdırıyordu. Ancak kitabın yayınlanmasının üstünden on yıl bile geçmeden bu vurgunun ne kadar doğru olduğu anlaşıldı ve feminist hareket kendini dönüştürme yolunda hatrı sayılır adımlar attı.

bell hooks, feminist mücadelenin sadece kadınları değil farklı bireyleri de kapsaması gereğini dile getiriyordu. Kendisini "queer-pas-gay" (queer-not-gay) olarak tanımlıyor, queer olmayı "kiminle seks yaptığından çok, derdinin kimlerle olduğu" olarak açıklıyordu.

Devamı Arka Sayfada →

1999'da "All About Love: New Visions" adlı kitabını yayınladı. Bu kez hooks, aşkın modern toplumdaki yerini tartışıyordu. hooks'a göre erkekler aşktan şüphe duyarak kadınlarsa her koşulda aşka inanarak büyüyorlardı. hooks, aşk ve sevgi için gerekli olan her şeyi listelemişti ve bu gereksinimleri şöyle sıralıyordu; ilgi, şefkat, tanınma, saygı, bağlılık, güven, dürüst ve açık iletişim.

2000'de yayınlanan "Feminism Is For Everybody" feminizmi tecrit edilmiş halinden çıkarmanın yollarını tartışırken, bu bağlamda yeni milenyuma ışık tutuyordu. 2000 sonrasında feminizmin giderek popüler bir akıma dönüşmesinde bu metnin gücü yadsınamaz.

FEMINIST

BEN FEMİNİSTİM!

BEN DE!

YA SEN ERKEKSİN!

AMA FEMİNİZM HERKES İÇİNDİR!

2021'de henüz 69 yaşındayken kaybettiğimiz bell hooks'a dair onlarca hatta yüzlerce alıntı yapabiliriz. Ama onlardan en önemlisi ve de düşün hayatını en iyi özetlediğini düşündüğüm alıntı 1999'da yayınlanan Remembered Rapture'dan: "Bu kültürde hiçbir Siyah kadın yazar 'çok fazla' yazmış olamaz. Gerçekte de hiçbir kadın yazar 'çok fazla' yazmış olamaz... Şimdiye kadar hiçbir kadın yeterince yazmadı."

BİT.

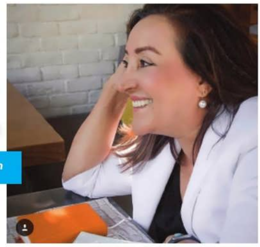
Bahane

Feyhan Güver

Ankara, 23 Nisan 2023

HAYATA GÜLMEK

Yaşar Seyman *yasarseyman@gmail.com*

Son gülen resmime bakarken…

Resmime bakarken bir hayat gözlerimin önünden akmaya başladı…

Güne, geceye, yaşama hep bir gülümseme ile baktım…

Gözyaşım bile gülüşümün gölgesinde kaldı.

Gün geldi, gülüşüm güzel bir gülüşe dönüştü.

"Ne güzel gülüyorsun?"

Artık hayat ödülümü almıştım…

En zor zamanlarda gülmeyi unutmadım. Gözyaşlarım içime aksa da…

"Göz insandır," sözü akıl cebimde, eylemi hep özümdeydi. Güzel bakan gözler tüm kapıları açar da kapar da. "Açanlarla karşılaştırsın," diyen rahmetli annemin duası kulağımda çınlayınca yine güzel baktım…

Öyle güzel baktım öyle güzel düşündüm ki ilk kitabımın adı Hüznün Coşkusu oldu. Kitap çıkmadan saygın bir gazetede dizi olarak yayınlanmaya başladı. Bir anda Örsan Öymen, Halit Çapın, Altan Öymen, Sami Kohen, Nail Güreli'nin yazdığı gazetedeki kalemlere karıştım. O başarı, kalemime dolanan insanların yaşama tutunma mücadelesi verirken acılarına takılmadan çalışarak, didinerek, alın teri dökerek yol almalarıydı.

Hüznün Coşkusu oyunlaştırıldı. On yıl boyunca ülkemin Ankara, Bursa, Antalya, Van kentlerinde müzikal olarak yüzleri güldürdü. Oyunu sergileyenlerin yüzü değil geleceği de güldü… Hatice Aslan, Ayşenil Şamlıoğlu, Levent Çelmen, Bilal Gürdere, Tomris Çetinel, Rahmetli Meral Niron, Defne Subaşı, Zafer Kayaokay rol aldılar. Leyla Tecer ve Zafer Kayaokay yönetmen olarak sahneye koydular. Ödüller, ödüller, ödüle doymadı…

Gün geldi, çalıştığım bankada işçi olduğum için emek örgütü sendikaya üye oldum. Temsilci seçildim, bölge başkanı olarak işçi eylemlerinde, grev boylarında, uzun maden işçisi yürüyüşlerinde, tekel direnişlerinde marşlar söyledim. Gül ve ekmek kavgası verirken ölen, tutuklanan, gözaltına alınan emekçilerin acılarıyla dik durarak marşlar söyledim. Yalanlarla kandırılan 1 Mayıs Bahar bayramından, Kanlı 1 Mayıs, Yasaklı 1 Mayıslara için içim kan ağlasa da gülerek yürüdüm…

Nazım Hikmet diyor ki:

"Güldün, güller açıldı penceremin demirlerinde. Ağladın, avuçlarıma döküldü inciler. Gönlüm gibi zengin hürriyet gibi aydınlık oldu odam… Hoş geldin kadınım benim hoş geldin..."

Yaşadığımız dünyada ve ülkemizde kadın olmanın tüm zorluklarını gülerek aşmak. Bir ömür çalışan kadınların sorunlarını ülkende ve dünya kongrelerinde savunmak, kadın hakları, töre cinayetleri hız kesmeden çocuk gelinler, kadına şiddet olayları, kadın cinayetlerinin politik oluşunu yazdım. Tükenen yıllar sonunda kadın mücadelesi yaşam mücadelesidir demek kolay olmadı…

Kadınların gülüşüne bile söz söyleyenlere karşı hep bir ağızdan: "Gülmek devrimci bir eylemdir!" sloganını ağız dolusu atanlarla dayanışma gösterdim.

Insanın içini ısıtan bir gülüşü suçlayanlara takılmadan hayata gülmeyi sürdürdüm.

Gabriel García Márquez diyor ki:

"Hiçbir zaman gülümsemekten vazgeçme, üzgün olduğunda bile. Gülümsemene kimin, ne zaman âşık olacağını bilemezsin," bu sözü ilke edindim.

Son gülen fotoğrafıma da hayata da hep sevgiyle baktım.

Aklın, zekânın, gençliğin ve güzelliğin kusur görüldüğü bir ülkede önce kendime, aklıma, mücadeleme güvenerek yürüdüm.

Hiç bir göreve tependen gelmedim!

Birilerinden hiçbir zaman sürpriz beklemedim.

Başkalarına ansızın paketlenip gönderilen toplumsal görevler paketi bana hiç gelmedi...

Ansızın bir görev için telefon almadım, adımı bir göreve atananlar arasında duymadım!

Bazen işten çıkar babama giderdim.

Saklasam da gülen yüzümün ardındaki hüznü görürdü:

"Kim benim güzelimin kolunu kanadını kırmaya çalışmış? Kim ceylanımı üzmüş? Hayata havlu atmayan tam tersi hayata tüm gücüyle sarılan, ayakları üstünde durmayı öğreten sözleriyle beni tazeler ve uğurlardı. Yeniden doğardım. Artık hem öksüz hem yetimim o nedenle bu fotoğrafta öyle güldüm ki tüm yaşam güldü. Haksızlıklara bir direniş gülüşü oldu!

Dert çok derman ellerimizde...

Gün karanlıklardan çıkma günü!

Gün küllerinden doğma günü!

Hayata gülme günü…

Mersedes Sosa gibi teşekkürler hayat deme günü!

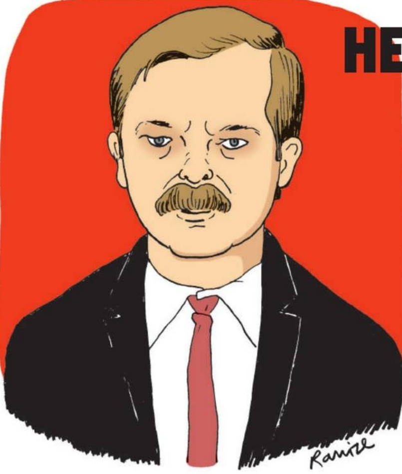
BAYAN YANI

2023-05-MAYIS
Aylık yaygın süreli yerel yayındır.
BD Basın Yayın Tic. Ltd. Şti. adına
Sahibi ve Yazıişleri Müdürü
Tuncay Akgün

Renklendirme Editörü
Fikret Özdemir
Grafik Düzenleme
Cebrail Okcu

Müessese Müdürü: Ali Yavuz
Abonelik: Aysun Öztürk
ADRES: Duatepe Sok. No:16
Yeldeğirmeni/Kadıköy
TEL: (0212) 2929565-66-68

FAX: (0212) 251 57 54
BASKI: İhlas Matbaacılık
(0212) 454 30 00
DAĞITIM: Turkuaz Dağıtım
Paz. A.Ş. (0212) 2929565

HEPİMİZ BOŞNAK'IZ

Erkan Baş'a "Tito artığı" diyerek hakaret ettiğini sanan Mustafa Destici bana, ben daha yeni yetme bir kız iken ailemize katılan çok sevdiğim Boşnak kökenli Ümran Yengemi hatırlattı. Onun aile hikâyesini çizerken saatlerce telefonda konuşmuştuk. Bazen çok komik bazen çok hüzünlü hikâyesini çok hissederek çizmiştim. O kadar ki hikâyedeki Ümmühana ben olmuş, hikâyenin tamamını nerdeyse boşnakça yazmıştım. Havaya girebilmek için yengemi bazen Boşnakça konuşturmuştum. O kadar güzel bir dildi ki Boşnakçayı kullanmadan onun hikâyesini anlatamayacağımı düşünmüştüm. Biraz abartmıştım ama olsundu.

Aslında bu hikayede hem Erkan Baş'ı, hem Destici'yi, hem Tito'yu ve de Ümmühana yengemi tanıyacaksınız.

Siz sevgili okuyucular anlayacaksınız.

Neticede Hepimiz Boşnak'ız.

Erkan Baş'a 'Tito artığı' diyen Mustafa Destici özür diledi

BBP Genel Başkanı Mustafa Destici, TİP Genel Başkanı Erkan Baş hakkında söylediği "Tito artığı" sözlerinden dolayı özür diledi.

cumhuriyet.com.tr

CESİ FİLO? ISPANİ UPOLE.
* Nerdesin Filo, çık ortaya.

TİSİ SOBE..

TE KAMO FİLO...
* Beni bekle Filo...

NEMO TIRÇAT FİLO...
* Koşma Filo...

AHH!

AHH!. DOBRA SAM..
* Ben iyiyim...
TANİ MALO OD-MORSE FİLO
* Biraz dinlen Filo...

MAYKİ ÇUTEKAZAT...
* Anneme söyliycem seni Filo...
AKOKAJEŞ MAYKİ NE ÇUDİDAT SEÇER.
* Söylersen şeker vermem sana.

ÜMMÜHANA, FİLO...
BABO
* Baba
BABO, YE DOŞO KOTKUÇE...
* Babam eve dönmüş...

HAMİDA...
CEKO...

Ümmühana, "Mayko"*su Hamida, Sestrası* Filo ve *bradları Murko (Mustafa), Osman (Oki), Tahir (Tale) ve Nevzat (Neno) ile birlikte. Bu fotoğrafta *babosu Ceko yok. Hamida bu fotoğrafı, Belgrad'da çalışan Ceko'ya göndermek için çektirmişti zaten.

Ceko Tito'ya hayrandı. Tito'nun bütün halklara eşit ve mesafeli davranmasını severdi. Krallık döneminde yaşadıkları zulüm onunla son bulmuş, Ceko özgürce ibadet edebilmiş, özgürce şehirden, şehire dolaşabilmişti.

Askere giden ağbisinin akıbetini öğrenememişler, ellerine sadece bir *Pismo geçmişti. İçinde ucu yakılmış bir kağıt parçası vardı. (Asker öldüğünde, ailesine sadece ucu yakılmış bir kağıt gönderilirdi) Ceko'nun 3 yıl süren askerliği rahat geçmişti, o bunu Tito'ya bağlardı.

Müslüman Boşnaklara kral zamanında huzur yoktu. Kimliklerini saklamak zorunda bırakılmışlardı. Köylerinden çıkmaları yasaktı. Müslüman *Kutçaları yıkılıyor, hayvanları, yiyecekleri çalınıyordu. Bu zulüm karşısında köylerde yaşayan Boşnaklar göç etmek zorunda bırakılıyordu. Ceko çocukluğundan hatırlıyordu bunları.

Tito'nun savaştan sonra aç kalan *Voynik'leri köylerini basıp ambarlarını talan etmiş, kokoşkalarını, luhçelerini, yabuklarını, vimikalarını ve kovanlarında ki metlerini alıp gitmişler ama onlara dokunmamış, zarar vermemişlerdi. Bu üç sene sürmüş, üç senenin sonunda Tito'nun Voynikleri bir daha köye uğramamışlardı.

Boşnakça sözcüklerin anlamları: 1- Mayko: Anne / Sestra: Kız kardeş / Brad: Erkek kardeş 2- Tito: Eski Yugoslavya Başkanı 3- Pismo: Mektup 4- Kutça: Ev 5- Voynik: Asker / Kokoşka: Tavuk / Luhçe: Yumurta / Yabuka: Elma / Vimika: Süt / Met: Bal

Devamı Arka Sayfada

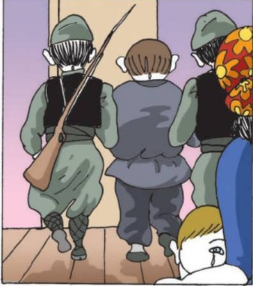
Ceko bazı akşamlar yoklukla, sıkıntıyla "Rat"la geçen çocukluğunu, çektikleri acıları "gusli"sini çalarak içli bir şarkı söyler gibi anlatırdı Ümmühan'a ve Filo'ya...

"Çar" Alexander, çarların içinde en zalım olanıydı. "Müslümani"leri sevmez, acımasız davranırdı. Ceko sadece Çar Peter zamanında "müslümani"lerin rahat ettiğini söylerdi.

Bir gece Çarın "Voynik"leri, Cekoların "kutçe"sine baskın yapmış, babosunu alıp götürmüşlerdi. Aylarca haber alamamışlardı "babo"sundan.

"Babo"su, günlerce buz gibi "riyeka" sularında çıplak olarak tutulmuş, çeşitli işkencelere maruz kalmıştı.

Karlı bir "vima" günü, Çarın "voynik"lerinin elinden kaçmayı başarmış, saatlerce yürüyerek "kutçe"sinin önüne varmayı başarmıştı.

Ceko ve "mayko"su, "babo"sunu bulduklarında donmak üzereydi. "Mayko"su, Babosunu kutçelerine kadar sniyetlere bata, çıka zorlukla taşıyabilmişti.

"Babo"su aylarca döşekte yatmış, Ceko babosunun hastalığının da, gökyüzünden düşen "sniyekpada"lara bakarak, şu geçmek bilmeyen...

... "vima" gibi, bir gün geçip gideceğini düşünmüştü. Hikayenin burasında hep duygulanır, "suza"larına, hakim olamazdı Ceko.

Sonra dışarı çıkar, bir "duhan" yakar, çocukluğundaki gibi içini çeke çeke ağlardı.

Rat: Savaş, Gusli: Yerel bir çalgı, Çar: Kral, Müslümani: Müslüman, Voynik: Asker, Kutçe: Ev, Babo: Baba, Riyeka: Dere, Vima: Kış, Mayko: Anne, Sniyek: Kar, Sniyek pada: Kar tanesi, Suza: Gözyaşı, Duhan: Sigara

Sonra tekrar "gusli"sini eline alır, kaldığı yerden anlatmaya devam ederdi.

Almanlar, Yugoslavya'yı işgal etmiş "selo ceracare"ye kadar gelmişlerdi. Köyün bir kaç erkeği Tito'nun partizanlarına katılmış, bazısı da dağda çetniklerle savaşmıştı.

Almanlar 3 yıl kalmıştı. Onlara pek dokunmamışlar, bir gece "selo ceracare"yi boşaltıp gitmişlerdi. Ceko "rat"tan sadece bunları hatırlıyordu..

Geride yakıp, yıktıkları harabe "Grad"lar bırakmışlardı.

Hamida burada Ceko'nun sözünü keser, savaşta geçen çocukluğunu anlatmaya başlardı.

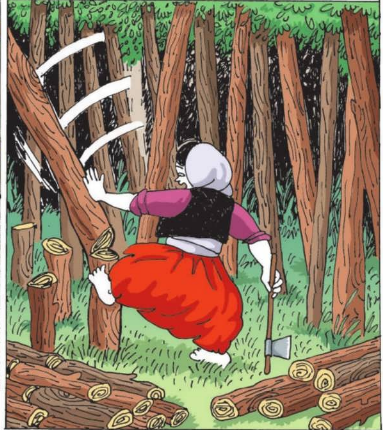

Hamida'nın "Mayko"su Parşema, iki çocuğuyla birlikte, savaş zamanı, bir iki ay "Homar"da, buldukları bir "Konska kola" içinde barınmışlardı. "Homar"da topladığı "Putsarat"lar, "Stavel"lerle çocuklarını beslemişti.

Gusli: Yerel bir çalgı, Selo: Köy, Çetnik: Yugoslav Milliyetçisi, Rat: Savaş, Mayko: Anne, Homar: Orman, Konska kola: At arabası, Putsarat: Kuzukulağı otu, Stavel: Labada

Devamı Arka Sayfada →

Selo: Köy, İtalyanska: İtalyan, Suho meso: İsli et, Kokoşka: Tavuk, Ofsa: Koyun, Krava: İnek, Kutçe: Ev, Homar: Orman, Grana: Ağaç, Şumar: Ormancı, Dırva: Odun, Riyaka: Dere, Selak: Köylü, Şurup: İlaç, Kupuz: Lahana, Noga: Ayak, Bonik% Hasta, Boli glavaO Baş ağrısı, Zupboli: Diş ağrısı

Ceko hikaye anlatmayı bitirince, Ümmühana ve Filo'yu kucaklardı. Kızlarıyla beraber olabilmenin tadını çıkarırdı.

Ceko, Tito'nun askeriyken, üç altın dişi olan bir kafatası bulmuştu. Üç sene süren sıkıcı askerliği boyunca başına gelen en olağanüstü olay buydu. Kafatası hikayesini anlatmayı severdi.

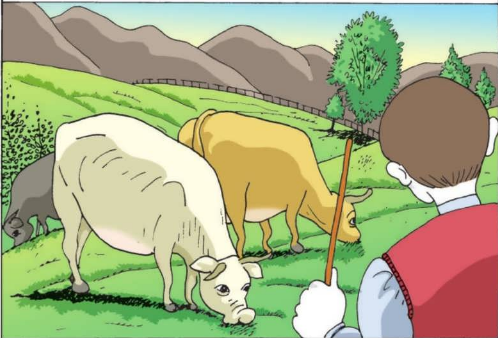
Ceko bulduğu kafatasını, doğruca komutanına götürmüş, altın dişlerin hayatını zenginleştireceğini hissetmişti.

Tahmininde yanılmamış, komutanı üç altın diş karşılığında 30 drahmi vermişti ona. Ceko'nun o zamana kadar ve hayatı boyunca kazanacağı en büyük para olmuştu.

Askerden döner dönmez, şimdi satmak zorunda olduğu üç inek aldı. İnekler onlara bolluk getirdi. Çocuklarını iyi besleyebildiler.

DEVAM EDECEK...

Emeklilikte Neo-Lib

Ezgi Aksoy
aksoyezgi@gmail.com

Emekliliğin bir konsept olarak var olmadığı, düşünülemediği, hatta hayal bile edilemediği bir dönem vardı. Aslına bakarsanız emeklilik, insanlık tarihi içinde çok yeni bir kavram. Emeklilik kavramı 18. yüzyılın sonlarından beri var, ancak modern anlamda emeklilik bir 20. yüzyıl icadıdır.

Son yıllarda dünyanın en gelişmiş ve refah ülkelerinden tutun da bizim gibi enflasyonla cebelleşmekte olan, parası her gün değer kaybeden ve artık insan hayatının da değer kaybettiği ülkelere kadar pek çok ülkede hükümetler ve halk arasında amansız bir emeklilik yaşı mücadelesi sürüyor. Fransa kaynıyor. Arjantin benzer problemlerle karşı karşıya. İngiltere de öyle. Türkiye'de yaşa takılanlar yüzeysel çözümlerle idare ediliyor. Asya'da işler zaten karışık. Emeklilik; işçi sınıfının, beyaz yakalının, mavi yakalının, yani çalışan sınıfın bitmek bilmez mücadelesi. Şimdi mayıs ayına yani emekçi ayına girerken bir kez daha hatırlayalım; emeklilikte yaşa takılanlar meselesi sadece bize ait bir mesele değil.

Peki biz, yani homosapiens, birer birey olarak emekli olmayı hak ettiğimize ne zaman karar verdik? Ne zaman içinde yaşadığımız topluma emek verip vergi ödeyip günü geldiğinde verdiklerimizi geri almamız gerektiği fikrine vakıf olduk? İnsanlık tarihi bize gösterdi ki bir fikir, bir fikir olarak toplumsal bellekte yer etmedikçe filizlenemez. Modern toplumlar, çalışarak tasarlanabilir bir hayata sahip olunabileceği ve günü geldiğinde huzurlu bir emeklilik sürülebileceği düşüncesi üstünde yükseliyorlar. Ama yeni milenyum insanların kazanılan haklarıyla sınandığı bir çağ olarak başladı. Bir zamanlar akıl bile edilemeyen emeklilik gibi bir hak yavaş yavaş ellerimizden alınıyor. Oysa nasıl da inanmıştık…

eralizme Takılanlar

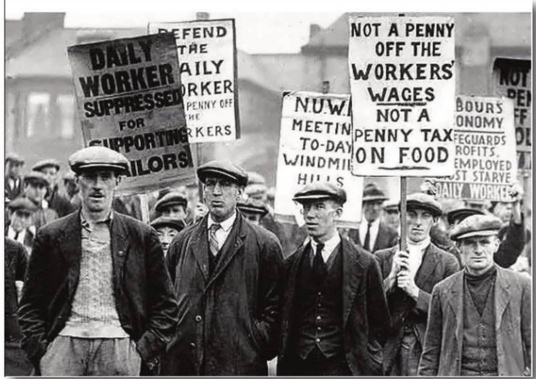
Emekliliğin Kısa Tarihçesi

İnsanlık tarihinin en başlarında emeklilik diye bir şey yoktu. Yaşam ve ölüm, rastlantısaldı. Herkes 20'li yaşlarına kadar çalışıyor ve üstüne düşen neyse yerine getiriyordu. Peki sonra mı? 20'ler ortalama bir taş devri insanının görebileceği en uzun ömürdü zaten. 30'larını görenler yaşlı sayılıyordu. New York Times'a göre, göz kenarlarında kaz ayağı çizgileri biriktirecek kadar uzun yaşayan birileri olursa eğer, ya yüce birer bilge oldukları düşünüldüğünden onlara tapılıyordu, ya da bir saygı belirtisi olarak, içinde yaşadıkları toplum onları yiyordu. Evet, yiyorlardı. Tek tanrılı dinlerden sonra bile emeklilik insanoğlunun hayatına girmedi. Artık çiftçilik ya da hayvancılık gibi günlük aktiviteleri yerine getiremeyecek kadar uzun yaşıyorduysanız bu dönemde, sizi o işten alıp ölene kadar yapabileceğiniz işlere yönlendiriyorlardı. Ya da çocuklarınızın evinde itilip kakılıyordunuz.

Antik çağlarda Antik Roma'da belli bir dönem askerlik yapan ve bir şekilde ölmemeyi başarmış olanlara emekli maaşı bağlandığı biliniyor. Ancak emeklilik konsepti bununla sınırlı ve başka antik uygarlıklarda, özellikle de sıradan insanlar için rastladığımız bir şey değil.

Ortaçağa geldiğimizde insan ömrünün de uzamaya başladığını görüyoruz. Belki de ortaçağın bu kadar karanlık olmasının bir sebebi de bu, çünkü ortalık bağnaz, hasta, sürekli şikayet eden ve bir işe yaramadığı halde toplumdan saygı bekleyen yaşlılarla dolu bu dönem. Özellikle ruhban sınıfının yaşlandıkça bağnazlaştığı ve bir tek soylularla ruhban sınıfının yaşlanabildiği yadsınamaz bir gerçek. Ama yaşlı dediysek 50'li yaşlar. Hadi bilemediniz 60'lar. Emeklilikse gene yok… Böyle düşündüğümüzde kralların ve hükümdarların ölene kadar ülke yönetmesi de daha anlaşılabilir oluyor. Dediğim gibi, emeklilik diye bir konseptin varlığından kimse haberdar değil henüz. Çalışmadan yaşanabileceğini kimse idrak eylememiş. İşler sanayi devrimi ile değişiyor ama.

Yeni Zelanda ve Almanya, 19. yüzyılın sonlarında emeklilik yasasını geçiren ilk ülkeler. Bu iki ülke emeklilik için vergi sistemi geliştiriyor ve 65 yaşına gelen herkesi emekli etmenin önünü açıyor. Ancak daha sonra bu yaş 70'e çekiliyor. Almanya'da emeklilik yaşı 1916'da tekrar 65'e indiriliyor. Britanyalı ekonomist Nicholas Barr, bu yasanın asıl sebebinin sandığımız gibi halkın iyiliğini düşünmek olmadığına dikkat çekiyor. 70 yaş üstü için emekliliğin yasalaşmasının nedeninin özellikle Almanya'da yaşlı insanların fabrikalarda sürünerek çalışmasının ve de üretim kapasitesini düşürmelerinin önüne geçmek olduğunu belirtiyor. Nicholas Barr, bu dönemde emekliliğin bir seçim değil zorunluluk olduğunu da ekliyor. 70 yaşına girdiğinizde çalışma hayatından ve sanayi devriminin şafağında filizlenmekte olan üretim çılgınlığının yolundan çekilmek zorunda olduğunuzu belirtiyor.

Altını bir kez daha çizelim; 19. Yüzyılda yürürlüğe giren emeklilik yasalarının yaşlıların sağlığını, iyiliğini, emeklerinin karşılığını falan düşünen hiçbir tarafı yok. Yaşlılar emekli ediliyorlar, çünkü giderek hızlanmakta olan sanayi çarkı için birer ayak bağı oldukları düşünülüyor. Sistem ucuz ve genç iş gücüne ihtiyaç duyuyor. Zaten antibiyotiklerin bile yeni yeni tarih sahnesine girmeye başladığı bu yıllarda ömür beklentisi 65'in çok da üstünde değil. Yani başka bir deyişle, 65 yaşına gelmiş ve hala ölmemişseniz devlet sizi düşük bir maaşla emekli edip hayattan çekip alıyor.

Avrupa'da Almanya'yı Prusya takip ediyor. Prusya'da emeklilik yasası muhafazakarlar tarafından geçiriliyor, ancak yükselmekte olan komünist dalga, daha iyi emeklilik koşulları vadediyor ve bunu ekonomi için değil halk için istediklerini dile getiriyorlar. Dünyada en genç yaşta emeklilik hakkı veren ülkelerden biri Sovyet Rusya. Kadınlar 55, erkeklerse 60 yaşında emekli olabiliyorlardı. Bununla birlikte günde 7 saat çalışıyor, haftalık çalışma saatleri 41'i geçmiyordu. Ancak bu gelişmelerin tamamen uygulanması ve kabulü 1930'ları bulmuş, 80'lerden sonra da gerileme başlamıştı.

İngiltere'de I. Dünya Savaşı öncesi işçi sınıfı günde 18 saate kadar çalışabiliyor ve genellikle izin günleri dahi yok. Bazı aristokratlar evlerinde çalıştırdıkları üst düzey hizmetçilere birer gün izin vermeye başladıklarında bu bile hatrı sayılır bir devrimdi İngiltere için. Varın gerisini siz düşünün. Gerçek anlamda ilk emeklilik sistemi ise 1909 civarı yürürlüğe giriyor. Emeklilik hakkı kazanmak için 70 yaşında olmak birincil koşul. Bu kişiler emekli ediliyor ve haftalık 25 şilin yani günümüz parasıyla 30 Euro alıyorlar. Eğer daha önce hapis yattıysanız ya da evinizde çok fazla mobilyanız varsa, devletin bu tutarı düşürme hakkı var. Birkaç yüzyıl boyunca soyluların üstünlüğü kavramını bünyesinde bulundurmuş bir imparatorluk için artık işe yaramaz 70 yaş üstü sıradan insanlara para ödeme fikri ne kadar radikal bir fikirdi, bugün için bunu tam olarak idrak etmek mümkün değil, inanın bana.

Devamı Arka Sayfada

20. Yüzyılın İkinci Yarısı ve Emeklilik

II. Dünya Savaşından sonra tüm dünya ağır bir ekonomik buhranın da sonuna geldi. Hayat beklentisi uzadı, büyük ülkeler kalkındı, krallıklar demokrasilere ve sosyal devlet anlayışına doğru evrilirken insanların emeklilik hayatından beklentileri de değişmeye başladı. Devletleri uğruna hayatlarını ortaya koyan, tanıdıklarını ve sevdiklerini kaybeden insanların atladığı eşiği geri döndürmenin de yolu yoktu. Değişim artık durdurulamazdı. Durdurulamayacaksa bu sefer pazarlanacak ve başlı başına bir ekonomiye dönüştürülecekti öyleyse.

Avrupa'da Almanya, Amerika kıtasında da ABD, Asya'nın "çalış-yaşa-öl" merkezli çalışma hayatına alternatif olarak yeni bir model, bir tür rüya pazarlıyordu; insanlar 20-25 yıl çalışarak ev ve araba sahibi, ardından da emekli olabileceklerine ve daha sonrasında 90'ına kadar refah içinde yaşayabileceklerine inanmışlardı. Bir ölçüde bu model çalıştı da. Özellikle Almanya, Fransa gibi ülkelerde çalışan kesim tarihte ilk defa birer birey olarak değer gördü ve ödenen vergilerle elde edilen emekli maaşları ile dünya seyahatleri bile yapabildiler.

60'lara, 70'lere gelindiğinde artık demokrasisi ve kalkınması ile övünen ülkelerin erken emeklilik ve doyurucu maaşlardan ayrı düşünülmesi mümkün değildi. Çeşitli uluslararası anlaşmalarda, meslek örgütlerinin, sendikaların metinlerinde, uluslararası örgütlerin ve kurumların beyannamelerinde yasal emekliliğin açık tanımı ve gereksinimleri bulunuyordu. Çalışanların maaşlarından yapılan kesintiler ileride onların emekli maaşlarını ödeyecek, aynı kesintiler sağlık hizmetleri için de ayrılacak ve böylece 65 yaş üstü kalan ömrünü saygın bir şekilde sürdürebilecekti.

Tarihte ilk defa halk, devletten emeklilik talep ediyor ve alıyordu da. Emeklilik meselesi toplumlar ve politikacılar için bir statü sembolüne dönüşmüş ve halklar da bu rüzgardan nasibine düşeni alabilmişti. Peki bu plan ne zaman ve neden iflas etti?

Emeklilik Sistemi Neden Artık Çalışmıyor?

Bu soruya cevaben çok uzun ve politik analizler yapılabilir elbette ama en kısa yoldan söylemek gerekirse, sistem çalışmıyor çünkü şimdiye kadar fena çalışmadı. En azından devletlerin ve akademisyenlerin açıklaması bu yönde. Çalışanların maaşlarından devletin kesinti yapması, bu parayı bir havuzda biriktirmesi ve emekli olduklarında insanlara maaş olarak geri ödemesi ve bu sistemin ayrıca sağlık hizmetlerini de karşılaması bir süre boyunca öyle iyi çalıştı ki, emekli nüfusu giderek arttı ve emekli olduktan sonra yaşam da uzadı. Çünkü tıpta devrim niteliğinde gelişmeler yaşandı ve insan ömrü uzadı. Kapitalist ekonomiler dalgalanırken ve dünya krizden krize koşarken, sayıları giderek artan emeklilerin maaşlarının ödenmesi dünyanın en büyük ekonomileri için bile giderek daha ciddi bir sorun haline geliyor. Buna emekli fonu krizi de deniyor şimdilerde ve bu global bir sorun.

Bir diğer sorun da yaşam şartlarının giderek zorlaşması ve buna bağlı olarak emeklilik hakkı elde edenlerin bile emekli olamaması. Yani emekli oluyor, ama çalışmaya devam ediyorlar. Japonya'da emeklilik yaşı kısa bir süre önce 70'e çıktı ve buna rağmen insanlar 70'ini geçseler bile büyük ölçüde çalışmaya devam ediyorlar. Şu anda emekli olduktan sonra çalışmaya devam edenlerin oranı 80'lere göre üç kat daha fazla. Portekiz ve İtalya gibi ülkeler 2050'ye kadar emeklilik yaşını 70'e çekmeyi planlıyor. Japon ekonomistler emeklilik sonrası için eğitim kurslarının açılmasından ve emeklilerin yeni meslekler öğrenmesinden bahsederken, dünya giderek bazılarının insanüstü paralar kazandığı, bazılarınınsa 70'inden sonra bile çalışmak zorunda olduğu yepyeni bir derebeylik düzenine evriliyor. Üstelik modern toplumların dayattığı tüm vergi zorunluluklarına uydukları ve yasal kesintileri ödedikleri halde.

Dünya bir kez daha büyük değişimlerin arifesinde ve 2050'ye kadar yaşadığımız dünya hatrı sayılır derecede değişecek. İklim krizi, nüfus artışı, çöken finans sistemleri, batan ekonomiler, otoriter rejimlerde artış, global göç akınları ve emeklilik krizi, önümüzdeki 30 yılın en belirleyici politik problemleri olacak. Bugün Fransa yanıyorsa, yarın yangın başka bir ülkede çıkacak. Portekiz emeklilik yaşını 70'e çektiğinde orada da insanlar sokaklarda yankılanacaklar. Sokaklar ki insanların inşa ettiği kamu alanları değil mi... Reform adıyla yapılan tüm bu hak ihlalleri sürdükçe insanlar sokaklarda kazanılmış haklarının kavgasını verecekler. Arjantin, Çin, Türkiye ve daha pek çok ülkede emeklilikte yaşa takılanlarla ilgili eylemleri göreceğiz. 1900'lerin başlarında "bunlar artık işe yaramıyor" diye başlayan bir macera bu neticede. Kapitalizmin ivmesiyle yükseldi ve şimdi neoliberal uygarlığımızın çöküşünün ayak sesleri olarak kulaklarımızı tuttu.

Fransızların direnirken dediği gibi, "maaşları artırın, emeklilik yaşını değil." Demek ki birkaç kuşak bunlarla mücadele edeceğiz. Kaderimiz hep biz doğmadan yazılıyor, ne tuhaf...

raziyeicoglu@gmail.com

PAPARAZZİYE

Raziye İçoğlu

EX'TEN TANELER

- Sadece gelmiş geçmiş **EX** günlerde Anneler Günü Kutlu Olsun değil, **"Bütün Günlerin Anneleri"** kutlu, mutlu olmalıdır.

- **EX** ile evlendiğin andan itibaren sadece **EX**'in anası anadan sayılır ve artık Anneler Günü sadece **EX** Kaynana günü olarak kutlanır..
- Her soğan yediğimde çocukken Dedemden fakir güzellemesi, **EX** evliliğimde **EX** kaynanadan da fakir aşağılaması olarak dinlediğim masal vardı. Yer sofrasında önlerinde soğan yiyerek aralarında konuşan fakir halk evinin Keloğlan'ı sorarmış;

"saraydakiler ne yiyor acep" diye. **"Aa benim keleş oğlum ne yiyecekler soğanın cücüğünü yiyorlardır herhal"** dermiş Anası… Masal bu ya işte, şimdi bir masal tadında yaşıyoruz soğanlı bir varmış, bir yokmuş hayatı…
- **"Ölüm bizi ayırana dek"** nikâh akdinde **EX** evlilik yeminindeki, ölüm, bazen kaynana, bazen para, bazen metrestir… Ve şimdilerde soğan bile olabilir.
- **"İyi ki bu dünyaya geldik, iyi ki de dünyaya geldiniz"** dedirtmediniz ya bize şu **EX** yalan dünya da, yaşadığımızı sanalım.
- Belki de Dünyadaki en büyük servet geride kalmış, öylece boşta bekleyen bir **EX** aşıktır.

GEÇMİŞİN BENİM ÜZERİMDE HİÇBİR YETKİNLİĞİ YOK! BEN ŞU ANI HUZURLA YAŞIYORUM!
GEÇMİŞİN BENİM ÜZERİMDE HİÇBİR ETKİNLİĞİ YOK! BEN...
...ŞU ANI HUZURLA YAŞIYORUM! ÖFF GÖZ ALTLARIMA BAK NE BİÇİM MOR!
SADECE BİR YOSUN KÖKÜ...
BENİM GÜNLÜK 26.04.23
SİZ BUNLARI OKURKEN UMARIM HERŞEY DAHA İYİ OLACAK!
Bİ ŞEKİLDE BİR OLUMLAMALAR YAPMAYA BAŞLADIM, AMA AYNAYA BAKARAK YAPMAMIZ GEREKİYOMUŞ, BAYA ZOR! 3 GÜNDE AZCIK DAŞ KAFAYSAN, Bİ HAFTADA TAM BİR TAŞ KAFA İSEN, BİR AY İÇİNDE HAYATIN ÇOK DAHA İYİ OLUYORMUŞ! EHEH...
Eee...
TARAFIMDAN AFFEDİLMESİ GEREKEN HERKESİ AFFEDİYOR VE SERBEST BIRAKIYORUM!
OHA! HAYVAN GİBİ SİVİLCE ÇIKMIŞ!
...
BENİ ANLAMAYAN, ANLAMAK İSTEMEYEN VE BENİ ÜZMÜŞ OLAN HERKESİ AFFEDİYORUM!
KIL VAR!
İYİ NİYETLERLE GELECEĞİMİ OLUŞTURABİLMEK VE GELECEĞE ADIM ATABİLMEK İÇİN TÜM GEÇMİŞİ BIRAKIYORUM!
ÇOK KIRIŞIKLIĞIM VAR!

- **"Şu EX Cinnetlerini unutacak günler gelecek mi Acaba?"** dedik, daha da beteri geldi ve unutmayı bile unuttuk..
- **9 Mayıs**, Kayıp Çorap Günü Avrupa Günü imiş. Oysaki bütün **EX**'ler için bir gün değil, yılın her ayı, ayın her günü, günün her saati kayıp çorap günüdür.

- Ebedi mekân ziyaretimde, **"Başka mezardan çiçek alıp mezarımıza ekmek günah mı?"** dedi, ortak sulama hortumunu alırken bir Kadın. Ve bir dini tv program sorusu gibi, **"mezarlıkdan bir şey alıp eve götürmek günahmış"** diye, öbür dünya boyutunda günah konusunu açıklığa kavuşturma konuşmaları yaparken, Mezar bekçisi Mustafa da oturduğu mezarın üstünden aldığı kürdan inceliğinde bir çöp ile dişini karıştırarak, sessiz bir sesle dedi ki; **"en güççük, ufacık bir çiçek fidanlıklarda 5 liradan başlıyooo"**. Öyle ki anlaşılan en gerçek bir günah varsa **EX**'e değil bu dünyadaki **EŞ**'in cebine günah…

HAYATIN BANA SUNDUĞU TÜM ŞEVKAT, İYİLİK VE GÜZELLİĞE LAYIĞIM VE EN İYİSİNİ HAK EDİYORUM!

KAHKÜLÜM ÇOK UZAMIŞ, KUAFÖRE GİTSEN 500 KAĞIT!

KENDİM KESERİM!

İÇİNDE SEVGİ VE İYİ NİYET OLAN, ŞU ANDAKİ VE GELECEKTEKİ KARARLARIMA SONSUZ GÜVENİYORUM!

BEYAZLAR DA COŞMUŞ! Bİ BOYA ALAYIM DA BOYAYAYIM BARİ!

TÜM ATALARIMDAN, AİLEMDEN, ARKADAŞLARIMDAN VE TANIDIĞIM HERKESTEN ŞU ANA KADAR EDİNMİŞ OLDUĞUM SUÇLULUK...

...DUYGULARIMI BIRAKIYORUM!

İLAÇ

HERKESİ VE KENDİMİ AFFEDİYORUM VE ŞU AN HAFİFLEMEYİ SEÇİYORUM!

HMM!

GIDIYA BAK GIDIYA!

HERKESİ VE KENDİMİ AFFEDİYORUM VE ŞU AN HAFİFLEMEYİ SEÇİYORUM... HERKESİ VE KENDİMİ AFFEDİYOR...

ŞÖYLE!

GERGİN OLSA ELF GİBİYİM ASLINDA!

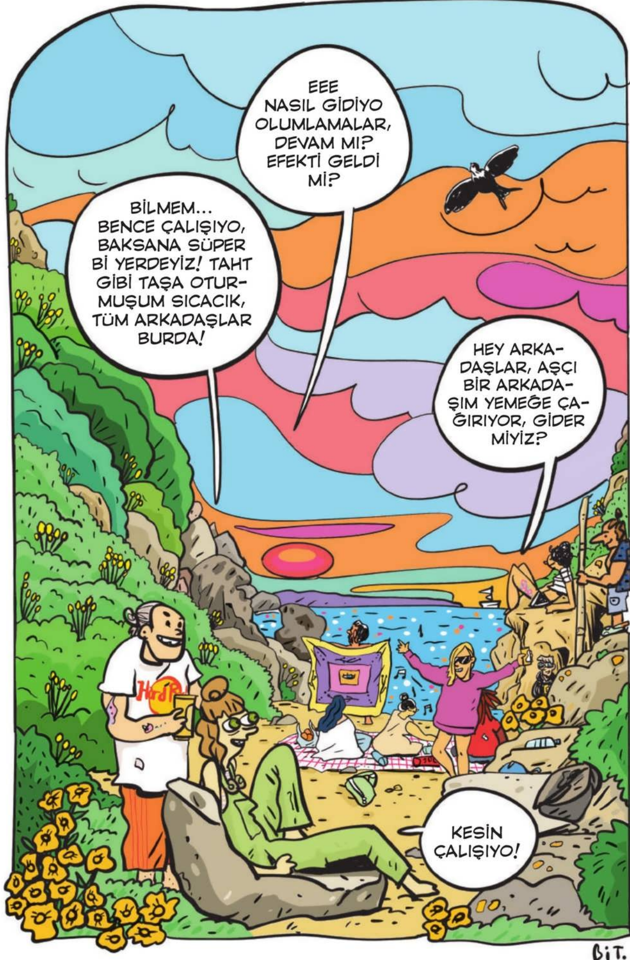
- Bir **EX**'i unutmak istediğimizde unutma ihtimali, unuttuğumuzda karşımıza çıkma ihtimalinden çok daha düşüktür..
- **EX**'lerin hiç düşünmeden harcayacağı ilk insan olmaktan kurtulamadık.
- Baba Ebedi mekân yolu üzerinde, Çay molası alarak, **"Babam size emanet"** falan gibi duygusala bağlamıştım ki, **"Bütün sülalem ve Dört annem de o mezarlıkta yatıyor"** dedi, köy girişindeki minibüsçü kahvesi sahibi adam. Yahu bir annenin dört çocuğu olur da, bir çocuğun dört annesi biyolojikman olamaz ki. Yani kahvecinin Babası ve bütün **EX** karıları **EX** olmuş ve diğer dünya da **EX'Ten Trik Meselelere** devam. Cennet anaların ayakları altındaysa ki, bu adam için 4 tane cennet olsa gerek... ___ *RESİM 5* ___
- Bazı **EX'ler** iki gün yanındadır dürüsttür, bazı **EX**'ler bir ömür yanındadır anti dürüsttür.
- Bizi öldüremeyen **EX**, bize hayatı güçleştirir...
- Bir **EX** ilişkide tek yanlış ve inandığın, inandırıldığın kadar doğru vardır.
- Çalışan Kadın ve Erkek için ortak bir sıfat, **İş İnsanı** diye beynelmilel bir terim kullanıldı, ama evde oturan Kadın ve Erkek için **Ev İnsanı** diye ortak bir terim kullanılmadı. Hâla dışarıda çalışmayan kadın **EX** bir sıfat tamlaması ile, **Ev Kadını**, evde oturan erkekse **İşsiz Erkek** olarak tanımlandırılıyor.
- Hangi bir derdimize yanacağımızı şaşırdığımız, bir seçim arifesinde dört dörtlük fakir olduğumuzu hepten yok sayan Ana, **"Aahhh Baban hayatta olsaydı da, hiç bir şeyim olmasaydı, şöyle soğana yumruğumuzu vurur, kırar yerdik"** diye Koca yası ile ağlarken, o yumruğun başka yere vurulması gerektiğini idrak ederek, aniden kendine geldi. Ve **"artık soğan da kıramayacağız, doğruya"**. Ben ise "Tarlaya ektim soğan, bitmedi yedi doğan" şarkı sözleri eşliğinde yine bir terapide ters psikolojinin faydasını anlıyordum. Ooff ölsek de mi kurtulsak, sebep olanlar **EX** olsalar da mı kurtulsak Acaba?
- Hayal ettiğimiz, tüm **EX** hayaller, hayallerimizde kaldı.

Katina Karanikola

ÖZÜR DİLERİM SEVGİLİ İMROZLULAR HENÜZ ÖLEMEDİM

Keyifli keyifli haftalık köy pazarımızı dolaşıyorum. Son yağan yağmurlar sonrası toprak anamız nimetlerini cömertçe sunuyor. Tezgahlar "yemyeşil" baharın renklerini sergiliyor, dilerim Mayıs ayında ruhlarımız da yeşillenir çayırlardaki çimenler gibi. Hadi İnşallah. Hep birlikte baharı yaşamanın hayaliyle, neşe dolu, eve geldim henüz aldıklarımı yerleştirmeden "dııııırrrrr" sabit telefonumun sesiyle irkildim. Zira her çalışında ağzım yüreğime geliyor mübarek telefon değil on tonluk çan gibi. Neyse açıyorum Barba Sotiri'nin öfke dolu sesi "Sen bugün pazardan ne aldın bakayım?" Hadi buyur. Birileri beni ihbar etmiş besbelli. Var ya! Kimin yaptığını bilsem bende ona adayı dar etmesem. Şöyle oldu: Pazarda aval aval etrafıma bakınırken tezgahın birinden, az kartlaşmış, kaşık marullar adeta "al bizi" diye göz kırpıyorlardı. Tam frikaselik. Oğlak etli bol marul, taze soğan, bol rezene ve tabi ki terbiyeli…Marulları alırken suçüstü kameralara yakalanmışım! Haberlerde şimşek hızıyla yayılıyor bizim buralarda. Marul yahu iki tanecik marul…Bunun hesabı sorulur mu? İmroz'da sorulur. Barba Sotiri'nin, testi çatlatan, sesiyle dizlerimin bağı çözüldü, elim, ayağım zangır zangır… Titrek sesimle, avukatsız, savunmamı yapmaya çalışıyorum. "Eh! Kem küm, yani seninkiler kıvırcık yemeği yapılmaz, bir defalık aldım, bir daha asla almayacağım, mırın kırın…bundan sonra sadece senin marullarını yiyeceğim falan…" Otomatiğe takmışım, ağır suçlu gibi, kendimi aklamak için ağzıma geleni söylüyorum, özür dilemeler falan… Adam hala çar çar çar….Onun bahçesinde bunca marul varken, her gün bana gel vereyim diyorken onu es geçip pazardan marul alma cüretini nerden buluyormuşum. Onu da Pazardan aldım diyemedim, akşama kadar telefonu kapatmaz. Sonunda resmen sivil itaatsizlik yaptığımı kabul ettim, bir sepet deniz kestanesi de vaat ettikten sonra işi tatlıya bağladık, affedildim. Seksen beşe merdiven dayanmış barba sebze satmıyor. Yiyebileceklerinden çok fazlasını yetiştiriyor artanları ben tüketmek zorundayım, öyle uygun görüldü. Fenalık geliyor bazen. İşin kötüsü kimseye veremiyorum, kimse istemiyor, herkes az da olsa yetiştiriyor. Kapıma asılanlar öyle bir iki kilo falan değil. Çuvalla. Dersin ordu doyuruyorum. Adam bana bakla tohumu veriyor ek diye kendi yetiştirdiklerimden tek bir tane yiyemiyorum zira kendi baklalarından gün aşırı bana koca bir poşet getirip sessizce kapıma asıyor. Şu Flokside (köpeğim) sebze yemeyi öğrenemedi. Hele o Trabzon hurması zamanı geldiğinde benim için tam bir işkence. Çuvalla geliyor. Neyse bu yıl kurutmayı öğrendim de mahalle mahalle dolaşıp "aman ne olur alın şu hurmayı" diye insanların ayaklarına kapanmaktan kurtuldum. Bunu yapan sadece Sotiri değil. Et sevmediğimi bile bile bana et getirenler, karşı komşumun tabaklar dolusu keşkekleri, peynirleri…Bunlar beni seviyor mu adadan kovmaya mı çalışıyor anlamış değilim…

İşte ufak yerde yaşamak öyle bir şey galiba. Herkes herkesi tanıyor, herkesin hakkında her şey biliniyor. Yola çıkınca en az beş kişi konuşmak, sohbet etmek için seni durduruyor. Herkes meraklı. Oysa büyük şehirlerde kimse kimseyi tanımıyor, tanımakta istemiyor. Şehirde yolda kimse seni durdurmaz herkesin acelesi var gözler yerde hep koşuşturuyorlar. Şehirlerde yaşayanların yıldızları dahi fark etmediklerini ben çok iyi biliyorum. Otuz yıl yaşadım İstanbul'da yıldızları da, dolunayı da fark etmemiş olabilirim ama kimse maruluma, yemeğime, sigarama karışmadı. Yıllarca, çok severek sigara içtim bırakmakta aklımın ucundan geçmedi. Adamızın doktoru ve yakın dostum bir süre önce bıraktırmayı başardı. Adam sigaraya düşman mı düşman. Topuğuma diken batsa sigara içmesen batmazdı, denizde boğulsam sigara içtiğin için boğuldun diyecek kadar nefret ediyor tüten dumandan. Kibarca, çok demokratik bir baskıyla(!) tepemi attırıp "bırakacağım" dedirtti ve de bıraktım. Dedik ya haberler çabuk yayılıyor adada artık nereye gitsem etrafım sarılıyor acıyan gözlerle bana bakıp ne zaman öleceğimi soruyorlar adeta. Üç ay oldu hala niye ölmediğime şaşırıyorlar. Sigarayı bırakmamı gerektiren ne olmuş? Ne hissetmişim, hangi doktora gitmişim, kalp krizimi? kanser miymişim? Öyle acıyarak bakıyorlar ki acaba öldüm de bana mı söylenmedi diye düşünmekten kendimi alamıyorum…

Yaşam Koçu

Feyhan Güver

